

Zile de plumb

LUCIAN CIUCHIȚĂ

Lucian Ciuchita - *Zile de plumb*

Copyright @Lucian Ciuchiță
Copyright @LITERPRESS PUBLISHING 2020

*Toate drepturile rezervate, inclusiv reproducerea de
fragmente din carte.*

LITERPRESS PUBLISHING

Strada Brebu, nr.3, sector 2, București

Email: Literpress@gmail.com

Magazin virtual: www.literpress.ro

Editori coordonatori:

Coman Iasmina, Drăgan Milica

Redactor corector:

Prof. Andreea Oana Duduman

Grafică copertă:

Mircea Cosmin Ionică

Tehnoredactare:

Rodica Teiși

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CIUCHIȚĂ, LUCIAN**

Zile de plumb / Lucian Ciuchiță. - București :
Literpress, 2020

ISBN 978-606-95087-6-3

821.135.1

ISBN 978-606-95087-6-3

*Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.*

LUCIAN CIUCHIȚĂ

Zile de plumb

 LITERPRESS
PUBLISHING

București ❖ 2020

PARTEA I

CAPITOLUL I

Londra – 1944

Primăvara întârzia, deși aprilie se apropia de sfârșit. Părea o domnișoară bătrână care arde de nerăbdare să-și cunoască viitorul mire, dar ezită să ajungă repede la întâlnire pentru a nu da senzația de grabă, sau, Doamne ferește!, de frivolitate.

Soarele semăna cu un felinar în care gazul este pe sfârșite, pâlپاia slab, la câteva zile odată, încât ai fi putut crede că el este satelitul Lunii. În schimb, norii, cisterne uriașe care nu se goleau niciodată, asigurau cetățenii marii metropole că riscul de insolație este practic inexistent!

Perdelele de ploaie căzute în ultimele zile ar fi făcut din deșertul Kalahari o oranjerie demnă de Schonbrunnul lui Franz Josef, însă aici, în inima Londrei, rostul lor era doar să stingă flăcările ce izbucneau fără încetare din ruinele fumegânde și să umple craterelor uriașe din mijlocul străzilor, adevărate piscine în care noroiul se amesteca cu sângele.

De o vreme, „Dolfi” Hitler, fuhrerul unui Reich ce avea să conducă lumea „cel puțin o mie de ani”, prinsese obiceiul de a le trimite zilnic britanicilor numeroase „cadouri”, numite de specialiști „rachete V-2”.

Le-ar fi dus personal, împachetate în poleială și împodobite cu fundulițe roșii, doar că erau prea grele și nici nu avea timp să viziteze Albionul, prea ocupat fiind să

numere înfrângerile pe care armatele sale le sufereau pe cam toate fronturile. Așa că le lansa prin „curier rapid” direct de la Peenemünde, unde Vernher von Braun amenajase o adevărată „fabrică de jucării”, în speranța că M.S. regele George al VI-lea le va primi cu aceeași bucurie cu care el le oferea!

Ciudat însă, monarhul Regatului Unit nu-i trimisese scrisori de mulțumire, nu părea dispus să-i ofere prietenia sa și nici măcar o pace eternă între popoarele lor!

În schimb, Royal Air Force s-a gândit că nu-i frumos să primești, fără să dăruiești și tu la rândul tău, așa că făcuse din Dresda și Hamburg două torțe demne de orice Olimpiadă!

În Packardul negru care rula încet pe lângă bordură, atent la gropi și la oamenii care alergau de colo-colo, încercând să fie utili, un bărbat trecut bine de cincizeci de ani zâmbea amar. Cu gândul la Hamburg și Dresda, mormăia pentru sine: „*Auzi, torțe demne de Olimpiadă! Poate de jocurile „Olimpiadului” de care Dumnezeu plânge cu toți ochii lumii, iar satana nechează, frecându-și cornițele fericit!*”

Era îmbrăcat impecabil. Costumul maro cu dungulițe discrete, roșietice ca arama ibricelelor turcești se asorta perfect cu papionul de un verde închis, cu picățele la fel, maronii. Pardesiul negru, din cașa fină, părea o continuare firească a melonului. Pantofii din piele spaniolă, cu talpa elastică, asigurau atât confortul picioarelor cât și o deplasare silențioasă.

Mașina intrase în cartierul Mayfair, trecuse de Roses Street, când bărbatul lovi ușor cu vârful umbrelei geamul care îl despărțea de șofer.

Acesta apăsă un buton de lângă volan, sticla culisă ușor, vreo trei degete, cât să se audă cei doi:

– Sir ?...

Zile de plumb

– Jimmy, oprește, te rog, aici. Mai departe merg pe jos.

Jimmy Lorimer, șofer în serviciul guvernului Majestății Sale, sări ca ars, aidoma unui tată care vede că fiul său e pe cale să facă o mare negliobie:

– Dar, Sir, până la adresă sunt mai bine de trei sute de yarzi, afară plouă ca pe vremea lui Noe, iar dumneavoastră aveți o umbrelă cu care nu cred că puteți proteja nici măcar o carte poștală...

– Până aici, Jimmy, până aici! Umbrela aceasta o am de la fata mea, Fiona, și n-aș schimba-o nici măcar cu una care ar putea acoperi întregul palat Buckingham, cu tot cu grădini! Și, apropo, când ne întoarcem, să-mi povestești și mie cum ploua pe vremea lui Noe! Presupun că l-ai cunoscut personal!

Jimmy Lorimer continua să bombăne:

– Măcar aveți galoși, deși, din câte știu eu, apa cade din cer, nu răsare din caldarâm...

– Ascultă, domnule Lorimer, ai idee de ce te afli în serviciul meu și nu pe o mașină a Salubrității sau a Morgii?

– Sir, presupun că a contat și medalia din războiul trecut dar, mai ales, felul în care șofez...

Jimmy Lorimer luptase vreme de trei ani în Franța. Înghițise iperită, cărase păduchi prin toate tranșeele pline de morți și răniți, și, mai ales, de oameni îngroziți; uitase gustul whisky-ului și era sigur ca Harriet avea să-l aștepte acasă cu încă doi puradei în brațe. Parcă o auzea: „*I-am făcut doar gândindu-mă la tine, Jimmy, așa, ca Fecioara Maria... Doar nu crezi că ți-am spurcat patul?!*”

Într-o seară, pe Marna, o mitralieră a friților începuse să muște pământul din fața lui. Ba chiar, Dumnezeu știe cum,

un glonț blestemat trecuse prin parapet și prin casca lui Billy Halloran.

Atunci a simțit cu adevărat, pentru prima dată, războiul. Pornise ca o iguană flămândă spre cuibul ucigașilor. O sută de yarzi târâș, parcurși în mai bine de douăzeci de minute. Murise și înviase de câteva ori, dar părea un tanc în care se trăgea cu praștia. Apoi, țâșnise în picioare și aruncase grenada. Apucase să vadă niște bucăți de carne plutind în aer parcă în căutarea unei conserve, apoi o rupsesse la fugă înapoi... Mai avea cam zece yarzi când a simțit arsura... A continuat să fugă ca negrul ăla cu care nu voise Hitler să dea mâna, deși avea patru medalii de aur, Jessie Owens... Abia în tranșee, după ce și-a văzut pantalonii sfâșiați de glonț și îmbibați de sânge, și-a permis să leșine.

Se trezise într-un cort militar care, slavă Domnului, nu avea geamuri. Le-ar fi spart urletele răniților.

La căpătâi, în locul unei roșcate pistruiate, îi stătea o huidumă cu barbă de viking, îmbrăcat într-un halat aproape roșu, dar care, pe spate, mai păstra și ceva urme de alb. „*Pe burtă uriașul ăsta cară și sângele meu*”, gândi el și încercă să vorbească, dar limba cleioasă refuza să asculte comenzile creierului:

– Hii... Chii... Hi, respiră adânc și continuă: Hen... Hle... Hello, Do... Doc!

– Tinere, după cum vorbești, nu cred că ești membru al Academiei Regale, ba chiar am bănuiala că voi acolo, în tranșee, va țineți de degustări de licori scoțiene... Măcar de mi-ai fi adus și mie o sticlă !

– Dof... Doc... piciorul?

– L-au revendicat nemții în compensație cu ăia ai lor pe care i-ai omorât. N-am avut încotro, l-am dat cu tot cu bocanc

Zile de plumb

și șosetă. Ți-am oprit doar o unghie, așa, s-o ai amintire! Dar, stai liniștit, așteptăm câteva zile și, dacă nu crește la loc, facem unul din lemn de stejar din Valea Loarei, din ăla care înmugurește de două ori pe an. Te apleci puțin și poți să culegi ghinde fără să pleci de acasă.

Din spate, se auzi un hohot de râs:

– Doctore, nu-l mai amăgi cu lemnul... Generalu' e hotărât să topim pe undeva o țeavă de tun și să-i facem unul puternic, solid, cu care să se mândrească Harriet... O să-i fie mai greu să meargă, dar măcar stă acasă lângă muiere!

Fu rândul doctorului să râdă:

– Vezi, Jimmy, câtă grijă îți poartă Imperiul?!

Lorimer smulse pătura care-i învelea piciorul și se aplecă cu mâna tremurândă spre coapsă... Era acolo și era carne! În aceeași clipă își zări degetele... Dădu un chiot prelung și leșină cu grația unei curtezane care află că bogatul protector a părăsit-o pentru o balerină de la Operă.

De data aceasta își reveni mult mai repede.

Ochii furau lumina kaki, așa cum maimuțele din Gibraltar fură din poșetele turistelor.

Lângă doctor îl zări, în sfârșit, pe maiorul Dicon. Fața îi era numai un zâmbet, în timp ce ochii verzi i se rostogoleau în cap ca zarurile pe catifeaua de la Monte Carlo.

– Domnule!...

– Băiete, felicitări! Mântuitorul moare și învie o dată pe an! Tu o faci din zece în zece minute... Cred că o să încep să mă rog la tine și pe Iisus o să-l țin în rezervă!

Jimmy își revenise total.

Siguranța că Harriet, atunci când îl va mângâia pe picioare, nu va găsi nici ghinde, nici urme de rugină îi dăduse puterea să glumească: